

РЕШЕНИЕ

№ 4274

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 20.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2298** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 146, ал.1 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 6266 от 25.03.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 94ТТ/8 от 23.03.2011 г. по описа на Агенция за социално подпомагане, Регионална дирекция за социално подпомагане – С. - град, подадена от Т. А. Й., с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу писмо изх. № 94ТТ/8 от 17.02.2011 г. на директора на Дирекция “Социално подпомагане” – район Л. и Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ № РД-138 от 16.03.2011 г. на директора на Дирекция “СП” – район Л..

Жалбоподател моли да се отмени обжалвана заповед, тъй като не се чувства виновна да е извършила недобросъвестно деклариране при подаване на молба – декларация като не е посочила, че е сключила договор за аренда на поземлен имот на 20.05.2009 г. В хода на съдебното производство редовно призована се явява лично, поддържа жалбата си и отново моли да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – директора на Дирекция “Социално подпомагане” – Л., редовно призован не се явява, представлява се от адв. Я., който оспорва жалбата и излага съображения за законосъобразност на оспорения акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на молба – декларация с вх. № № 91 – 0- 246 от 13.08.2009 г., директорът на

Д"СП" – Л. е издал заповед № 91 – 0 – 246 от 04.09.2009 г. за отпускане на целева помощ за отопление за отоплителен сезон 2009/2010 г. в размер на 276,15 лева.

След получена информация от Службата по вписванията – К. (л.50), от която се установява, че Т. Й. в качеството ѝ на собственик на поземлен имот в [населено място] бара, обл. В., общ. К. е сключила договор за аренда със [фирма] на 20.05.2009 г., ответникът е издал Заповед № РД – 24 от 28.01.2011 г. за извършване на проверка за установяване на недобросъвестно получени социални помощи. На базата на тази заповед, определените с нея длъжностни лица, са съставили Констативен протокол № 30 от 09.02.2011 г. В посочения в него срок жалбоподателката е подала Възражение с вх. № 94ТТ-8 от 14.02.2011 г. , което е прието за неоснователно, за което е уведомена с писмо изх. № 94ТТ-8 от 17.02.2011 г. и е издадена Заповед № РД – 87 от 17.02.2011 г. за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ, връчени ѝ на 19.03.2011 г., видно от известие за доставяне на л. 118 от делото.

Този административен акт е обжалван по административен ред пред директора на Регионална дирекция "Социално подпомагане" – С. град, който е постановил решение № РД 010145 от 10.03.2011 г., с което е отменена оспорената заповед на директора на ДСП – Л., издадена на основание чл. 14а, ал.3 от ЗСП и е върнал преписката за нормативно прецизиране на текста в мотивите за възстановяване на недобросъвестно получена целева помощ за отопление и ново произнасяне с административен акт.

С оглед дадените указания ответникът е издал отново административен акт на основание чл. 14а, ал.3 от ЗСП – Заповед № РД – 138 от 16.03.2011 г. за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ. За да се мотивира, същият е посочил, че жалбоподателката е сключила договор за аренда на поземлен имот на 20.05.2009, поради което не отговаря на условията на Наредба № РД – 07 от 16.05.2008 г. на МТСП във връзка с чл. 10, ал.1, т.4 от ППЗСП, тъй като притежава недвижима собственост, която е източник на допълнителни доходи. Този факт не е деклариран в подадената молба-декларация, поради което недобросъвестно е получена сумата от 276,15 лева, която подлежи на възстановяване, ведно със законоустановената лихва.

Като доказателства по делото са приети представените с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е връчен на Т. Й. на 19.03.2011 г., видно от известие за доставяне (л. 118), а жалбата ѝ е депозирана чрез административния орган на 23.03.2011 г. с вх. № 94ТТ/8 в 7 дневния срок за обжалване, поради което е подадена в срок от процесуално легитимирано лице и е процесуално допустима.

Разгледана по същество НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и на материалния закон, поради което са неоснователни са възразенията на жалбоподателката за нейната нищожност .

На основание чл. 168 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, които включват липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно производствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Условията и редът за отпускане на целева помощ за отопление на лица и семейства през отоплителния сезон са регламентирани в Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. на МТСП. Съгласно чл. 2 от тази Наредба право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните шест месеца преди месеца на подаване на молбата – декларация е по-нисък или равен на диференциран минимален доход за отопление и отговарят на условията на чл. 10 и чл. 11 от ППЗСП.

Според разпоредбата на чл. 10, ал.1, т.4 от ППЗСП месечна помощ в това число и целева помощ за отопление се отпуска при условие, че лицата и семействата не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на случаите по т.1, която може да бъде източник на допълнителни доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството.

В текста на чл. 14а, ал.3 от ЗСП е записано, че в случай на констатирана недобросъвестност, директорът на ДСП издава мотивирана заповед за възстановяване на получената социална помощ заедно със законната лихва.

Предвид посочените правни норми заповедта на директора на ДСП – Л., с която е наредено на Т. Й. да възстанови сумата от 276,15 лева, видно със законната лихва, дължима до датата на възстановяването и представляваща недобросъвестно получена целева помощ за отопление за сезон 2009/2010 г., е правилна и постановена при стриктно прилагане на материалния и процесуалния закон, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата срещу нея отхвърлена като неоснователна.

По отношение на другия оспорван акт – писмо изх. № 94ТТ-8 от 17.02.2011 г. на директора на ДСП – Л., съдът намира жалбата за недопустима, поради следните основания. На първо място по своята правна характеристика това писмо не отговаря на определението дадено в чл. 21, ал. 1 от АПК за индивидуален административен акт. Спорен посочената норма, за да бъде един акт такъв, той трябва да съдържа в себе си изрично волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Вместо това с посочено писмо ответникът разяснява действията си, последвали след получаване на информация от Агенция по вписванията – К., както и действията, които би предприел, ако навреме е бил информиран от жалбоподателката за сключения от нея договор за аренда. Същият е връчен на Т. Й. на 21.02.2011 г., видно от известие за доставяне на л. 108 от делото, ведно със Заповед № РД – 87 от 17.02.2011 г.

С оглед горното жалбата в тази ѝ част следва да се остави без разглеждане и производството по делото да се прекрати.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ по жалбата на Т. А. Й., с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ № РД-138 от 16.03.2011 г. на директора на Дирекция “СП” – район Л..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Т. А. Й., с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу писмо изх. № 94ТТ/8 от 17.02.2011 г. на директора на

Дирекция “Социално подпомагане” – район Л..

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: